Beste,

N.a.v. de plannen met betrekking tot de uitbreiding van De Scholtenhof te Zenderen wil ik u graag op hoogte brengen van het voorval welke ik, samen met mijn zoontje van destijds drie jaar oud heb gehad met één van de bewoners van De Scholtenhof.

Op zondagochtend 22 mei 2022 ben ik samen met mijn zoontje (hij op zijn quad) van drie jaar oud een rondje gaan hardlopen. Bewust de ronde vanuit de woonwijk, langs de Mariakapel, richting de rotonde bij Kir, de weg oversteken en zo terug achterlangs langs de Karmeliet en De Scholtenhof om weer uit te komen in de woonwijk. Bewust deze route genomen omdat hier weinig verkeer langs komt en dit dus een **veilige route** zou zijn voor mijn zoontje.

Bij de Karmeliet stuurde ik mijn zoontje het smalle zandpaadje op langs de weg zodat hij niet te maken zou krijgen met het verkeer. Hij reed voor mij en ik rende in een lekker tempo achter hem aan. Voorbij De Scholtenhof zag ik al wel iemand lopen die mij op één of andere manier op viel. Verder niet meer bij nagedacht en bewust bij de parkeerplaats aan het einde van het paadje gekozen om links om de parkeerplaats heen te gaan en niet de weg rechts op (dit weer i.v.m. veiligheid met het verkeer en mijn zoontje op de quad). De bewoner van De Scholtenhof (dat toen niet wetende) liep toen ik hem zag gewoon rustig te wandelen op de verharde weg een heel stuk van ons vandaan.

Omdat de quad geluid maakt (wel elektrisch) en ik mij zelf hoorde hardlopen op dat paadje schrok ik van iets wat ineens heel dicht ‘’op’’ mij voelde. Al hardlopend draai ik mij om en schrok ik mij echt wezenloos. De man die mij was opgevallen was ineens heel dicht achter mij, en dan bedoel ik ook heel dichtbij. Hij zou zijn hand voor mijn gevoel op mijn schouder kunnen leggen zo dichtbij. Uit een reflex schreeuw ik heel hard: WAT DOE JE GEK?! En begon ik heel hard te gillen dat hij weg moest gaan.

Helaas schrok mijn zoontje door mijn reactie en raakte hij in paniek. Hij liet het gas los en kwam met zijn quad stil te staan. Omdat het allemaal zo snel ging weet ik niet hoe het kan dat ik voorbij mijn zoontje ben gekomen. De bewoner stond vlakbij mijn zoontje te slaan met zijn vuisten en te maaien met zijn armen. De man schreeuwde iets in een taal wat ik niet zo snel kon verstaan. In paniek ben ik gaan roepen dat mijn zoontje gas moest geven en niet meer mocht gaan remmen of stil gaan staan. Mijn zoontje stond ineens tussen de bewoner en mij in. Mijn zoontje bevroor en het duurde echt even voordat hij gas gaf. AL huilend en trillend zijn we volgas en ik op mijn hardste weggerend. We hebben de eerste beste wandelaar huilend aan gesproken. Zij gaf aan te willen gaan bellen maar we besloten toch om door te gaan naar mijn schoonouders die op route wonen. Daar aankomend ving de buurman ons op. Mijn schoonouders waren nog onderweg. Toen zij een aantal minuten later thuis kwamen kon ik weer wat kalmeren. Omdat mijn zoontje ook erg van slag was, besloten zij dat het beter was dat hij even bij hun bleef voor de afleiding en ik thuis kon gaan douchen en omkleden. Mijn man was die ochtend mountainbiken en nog niet thuis. Bij elk geluidje wat ik hoorde schrok ik en keek ik angstig naar buiten. Toen mijn man thuis kwam ben ik huilend naar buiten gerend maar nog steeds zo in paniek dat ik niet mijn verhaal goed aan hem kon doen. Ik was zo in paniek dat hij zelfs dacht dat ons zoontje iets ernstigs was overkomen. Uit eindelijk wist hij mij weer te kalmeren en heeft hij de politie gebeld.
Zij zijn met twee man bij De Scholtenhof geweest en daarna bij ons thuis. Ik heb nogmaals mijn verhaal aan hen kunnen doen. De Scholtenhof heeft aan de twee politieagenten aangegeven dat het inderdaad om een bewoner van hun ging (n.a.v. mijn omschrijving), welke vrij buiten mocht wandelen maar inderdaad in bepaalde situaties ging schreeuwen en met zijn vuisten ging slaan. De politie gaf aan, ondanks ik zo geschrokken en nog trillend mijn verhaal aan hen deed zij niks konden doen omdat

deze man niet aan mij of aan mijn zoontje had gezeten.

Zowel mijn zoontje als ik hebben veel last gehad van dit voorval. Nu ruim 1,5 jaar later durf ik nog steeds niet alleen langs De Scholtenhof (alleen met de auto wel). Durf ik niet meer alleen op afgelegen stukken te wandelen of te hardlopen. Vooral in het begin schrok ik van de kleinste dingen en barstte ik in tranen uit. Ik kijk nu nog steeds veel achterom en ben ik veel alerter dan voorheen. Vanwege mijn rug probeer ik veel te wandelen en vond ik dit altijd heerlijk om te doen. Nu vind ik het nog steeds lastig dat ik niet meer zo kan genieten van de wandelingen en bijna alle routes hier in de omgeving veel stukken bevatten waar weinig huizen staan of mensen langs komen. Terwijl ik hier nooit problemen mee gehad heb.

Mijn zoontje heeft die zondag niet meer van mij zijde geweken en begon zelf veel over het voorval. Hij stelde veel vragen en hield mij continue in de gaten. Ik heb daarom ondanks dat het zondag was de eigenaresse van Duimelot (Jeanine Mulder), de kinderopvang waar mijn zoontje heen gaat een bericht gestuurd met de vraag of zij ons konden helpen. Mijn schoonouders en mijn eigen ouders zagen namelijk aan mijn zoontje dat hij niet zichzelf was en te veel op mij gefocust was.

Jeanine heeft ons gelijk wat tips gegeven en heeft ervoor gezorgd dat de pelagische coach van de opvang voor mij klaar zou staan. Bij haar heb ik mijn verhaal gedaan, heeft zij mij tips gegeven m.b.t. ons zoontje en zij heeft die dag ons zoontje ook in de groep geobserveerd.

Nu 1,5 jaar later begint hij er soms nog over.. en merk ik dat ik alweer onrustig word tijdens het typen van ons verhaal. En ik nog steeds op zoek ben naar antwoorden.. Hoe kon hij zo dichtbij komen terwijl ik hardliep en mijn zoontje op de quad? Hij wandelde namelijk.. en ook nog eens aan de andere kant van de verharde weg.. niet eens bij ons in de buurt.. hij moest namelijk echt eerst nog ook de weg over steken om bij ons te komen.. bij ons komen kon nooit als hij rustig zou wandelen..